

'Ik wil niet sterven op straat'

► Marc Rosmeulen: 'Ik heb niet veel nodig. Een tuinhuisje met een kachel en wat boeken, dat is al genoeg.'
© Benoit De Freine

Marc Rosmeulen (55), terminaal long-kankerpatiënt, kiest voor euthanasie. 'Ik ben dakloos, kan bij niemand terecht, er is niemand naar wie ik kan bellen', zegt hij vanuit het ziekenhuis van Bonheiden. 'En ik zal niet lang genoeg leven om op een wachtlijst van vijf maanden te gaan staan.'

(AG)

Gewezen dakwerker Marc Rosmeulen heeft euthanasie aangevraagd omdat hij naast ongeneeslijk ziek ook dakloos is. "Wanneer ik straks het ziekenhuis uit moet, kan ik nergens naartoe", vertelt hij. "Het is mijn ergste nachtmerrie dat ik doodziek op de dool zal zijn op straat en geen rust zal kennen. Ik heb niet alleen terminale longkanker, ik zit ook in het ergste stadium van de longaandoening COPD en moet al morfine nemen tegen de pijn. Ik wil niet als dakloze eindigen. Daarom heb ik hier vorige week besproken dat ik snel euthanasie wil krijgen."

"Begrijp me niet verkeerd", zegt Rosmeulen. "Als ik een oplossing zag om op een vreedevolle manier te gaan, dan zou ik ze met open armen grijpen. Want eigenlijk wil ik nu helemaal nog niet sterven. Alleen: ik zie geen oplossing. Ik weet niet waar ik heen moet. Ik neem duizend keer op een dag mijn gsm vast, maar er is niemand die ik kan bellen. Ik heb niemand."

Rosmeulen geeft toe dat het zijn eigen schuld is dat hij alleen op de wereld staat. "Ik ben al heel mijn leven alcoholicus. Op mijn tiende kreeg ik mijn eerste pint van mijn vader, die ook aan alcohol verslaafd was. En al heb ik ontelbare keren geprobeerd om van de drank af te geraken en heb ook vele periodes droog gestaan. Maar ik drink in feite al 45 jaar. In mijn zwaarste jaren dronk ik wel zes liter bier per dag. Mijn baas zette 's morgens mijn pintje klaar."

Afkicken

"Mijn leven is een mislukking door dat drinken. Het heeft me twintig jaar geleden mijn huwelijk gekost, het heeft me vervreemd van mijn twee kinderen en mijn broer, die ik niet meer zie. Ik ben erdoor in geldproblemen geraakt en heb alleen maar vrienden gehad die ook dronken. Acht jaar geleden ben ik dan ook nog eens moeten stoppen met werken omdat mijn rug en heupen versleten waren. Vanaf dan ben ik nog meer gaan drinken. Wat doet een alcoholicus die eenzaam is? Die gaat op café. Ik ben nooit uit die negatieve spiraal geraakt."

"Sinds ik mijn werk verloor, heb ik overal en nergens gewoond", gaat Marc verder. "Ik heb in instellingen verbleven om af te kicken van de alcohol, met periodes heb ik in Mechelen en Antwerpen een kamertje gehuurd, ik ben bij drinkebroers blijven slapen, ik heb

wekenlang op straat geleefd. Met Kerstmis vorig jaar kreeg ik te horen dat ik drie kwaadaardige tumors in mijn longen heb. Ik ben het afgelopen jaar 24 keer bestraald, maar er zijn nu tumors teruggekomen. Ik kan nog amper eten omdat mijn slokdarm verbrand is. Ze hebben me hier gezegd dat ik mogelijk nog zes tot acht maanden te leven heb. Ik voel ook dat het einde nadert, heb nog maar 27 procent longcapaciteit."

"Ik heb moeite gedaan om onderdak te zoeken voor als ik hier weg moet", zegt Rosmeulen. "Maar het probleem is dat er overal wachtlijsten zijn. Het duurt maanden voor ik in aanmerking kom voor begeleid wonen, en dat geldt ook voor psychiatrische centra. Zelfs in de abdij van Kortenberg is er een wachtlijst van vijf maanden. Zoveel tijd heb ik niet meer. Zelfs met een invaliditeitsuitkering van 1.100 euro per maand slaag ik er niet in om snel opvang te vinden. Van dat geld houd ik, na aftrek van de kosten van ziekenhuis en medicatie en van mijn opgebouwde schulden van opvangcentra, amper 500 euro over. Daar kun je gewoon geen kamer voor huren op de privémarkt en ook nog eens van leven."

Rustig levenseinde

Marc Rosmeulen is zo'n man die geleerd heeft om zijn emoties niet te tonen. "Maar gisteren werd het me te machtig toen het koffiemeisje een bosje bloemen voor me bij had", zegt hij. "'Voor jou', zei ze, 'want ik weet dat je geen bezoek krijgt.' Ik ben beginnen wenen. Ik werd ook heel bang. Want ik dacht: 'Als ik hier mijn koffer moet pakken, welke bus moet ik dan nemen?' Als ik al tot aan de bushalte geraak, want ik heb nog amper zuurstof."

"Ik ben geen materialist, heb niet veel nodig", besluit hij. "Ik zou al blij

zijn, mocht ik mijn laatste maanden ergens in een tuinhuisje mogen slijten. Met een zeteltje, een kachelkje en wat boeken, want ik lees heel graag. En al draag ik schuld voor mijn mislukte leven, ik vind niet dat ik daarom geen rustig levenseinde zou mogen kennen. Ik begrijp dat we de vluchtelingen niet in de steek mogen laten. Want zij hebben ook niks. Maar ergens wringt het wel dat ik me in deze situatie zo hard in de steek gelaten voel. Ik hoop dat er alsnog iets uit de bus valt voor mij. Dat er plek is waar ik heen kan. Waar ik rustig aan mijn einde kan komen. En anders zal euthanasie een bevrijding voor me zijn."